

War games

*Ha leromboljuk a hidakat
És leengedjük a kardokat,
Azt kívánom, bár lennének szelídebbek
A játékaink, a háborús játékaink.*
(Kerber)

Jódal Kálmán fordítása

Megjötteeek az oroszooook, kiáltotta Tankosić.

Slobodan, a Jugoszláv Hadsereg nyugalmazott alezredese amerikai ezredesi jelmezében arra pillantott, amerről Tankosić hangja hallatszott.

Valóban, a domb alatti tisztaón, amelyen alakulatát felállította, egy orosz katonai jelmezes csapat jelent meg.

Ezek meg hová valósiak, kérdezte Slobodan alezredes a mellette álló fiatalembertől.

A zvezdarai csapat, mondta a fiú. Komoly fazonok. Itt van az a doki is, akit emlegettem magának. Meg az az építész, aki a mi „Dög-legyeinknek” villákat tervez Spanyolországban.

A boszniaiak Tuzlából már két órája megérkeztek, őket meg a Zvezdaráról délig várhatjuk, méltatlankodott Slobodan alezredes.

S akkor elkiáltotta magát:

Tankosiiiić, kezdjük már végre?!

Váááárjuk az angolooookaak, kiáltott vissza Tankosić.

Hooonnan, rikkantott Slobodan alezredes.

Mire Tankosić:

Záááágrábbbóóóó!

Erre Slobodan a bajusza alatt csak úgy magának azt mormogta:

Ej, a faszomat.

S aztán hangosan:

Senkire se várunk, kezdüüüünk!

Az egységéhez tartozó amerikaiak tüzelni kezdtek.

Az oroszok a tisztáson lehasáltak a földre, és fedezéket keresve arrébb hengeredtek.

Néhányan felemelték a karjukat, jelezve, hogy eltalálták őket.

A többiek viszonozták a tüzelést.

A közeli ligetből sorozatlövés hangja döngött.

Ezredees, nem vette fel a sisakjáát, ordított Slobodan alezredes fülébe a mellette toporgó fiú.

Aaaakkoooor sem viseeelteeem, amikor koooomolyan lövöldöztek, kiabált az alezredes.

Páááncéélja sincs, kiabált a legény.

Aaaazoom se volt, ordított az alezredes.

Deeee veszééééelyees ám, kiabált a fiú.

Az ezredes legyintett, fejét a rögtönzött fedezékre hajtotta, és lehunyta a szemét.

A fiú vállat vont, és folytatta a lövöldözést.

Slobodan alezredes álmában vonaglni kezdett, mintha rémálom gyötörné.

Akkor sem ébredt fel, amikor Zágrábból megérkeztek az angolok, akiket a túloldali erdőcskében állomásozó második amerikai egység megtizedelt, még mielőtt felfoghatták volna, mi történik.

Csak akkor nyitotta fel a szemét, amikor elcsitult a lövöldözés, és veszekedés váltotta fel.

Az angolok tiltakoztak, amiért a játék nélkülük kezdődött meg, és hogy rajtaütésszerűen győzték le őket.

Tiltakozásukhoz az oroszok is társultak, akik hatalmas veszteségeket szenvedtek el, mivel készületlenül érte őket a támadás.

Az amerikaiak a ligetből magyarázkodtak, miszerint a harc idő előtti kezdésében nem ők a ludasok, hanem Slobodan alezredes amerikaijai.

Mialatt a gyakorlótér közelében álló kocsmá felé tartottak, amelyben nyárson sült bárány várt rájuk, az Ügyvédnek nevezett angol megjegyezte:

Szerb szokás.

Az orosz, aki a „Döglegyeknek” tervez Spanyolban villákat, és aki mindaddig az angolokat támogatta jogos haragjukban, ezúttal élesen reagált.

Te, horvát, ne szarjál, morogta. Nem a szerbek a hibásak abban, hogy három órát késtél.

Az anyja istenit, nem én vagyok a hibás, hogy a határon bolondokháza van, mondta az Ügyvéd.

Akkor indulj el egy nappal korábban, mondta az építész. Vagy Sljemenben szervezz lövöldözősdit.

Néhány orosz és angol odafutott és békíteni kezdte őket.

Mire a kocsmához értek, az Ügyvéd és az építész, a csapat többi tagjának örömére, összeölelkezett.

Slobodan alezredes elhaladt a jókora asztal mellett, amelyet a kocsmá előtt terítettek meg a nemzetközi militarista társaság számára. Bement a kocsmába, és a söntés melletti asztalhoz ült.

A pincér, kérés nélkül, dupla szíverősítőt töltött neki.

Az alezredes egy hajtásra kiitta, és már hoztak is neki egy újabbat, amikor odalépett az asztalához Tankosić.

Komor volt.

Öregem, mi a fene van veled, kérdezte. Tegnap alig tudtam meggyőzni a gazdát, hogy megtartsion, te meg itt szarakodsz.

Nem várhatunk rájuk holnaputánig, mondta az alezredes.

Ők fizetnek, hát ők határozzák meg a szabályokat is, mondta Tankosić. Nem vagy taknyos kölyök, ne hozz ki a sodromból, hogy hülyeségeket magyarázgassak itt neked.

És akkor:

És most hogy ne rúgjalak seggbe?

És még:

A ficsúrja megvan már vagy százéves, eszement dolog, hogy még egyáltalán alkalmazzuk, ő meg itt azzal pöffeszkedik, hogy egy Valódi, Törölmetszett Ezredes!

És még:

Ide süss – Oktató-Kiképző, közben alig húzza magát. A Szenilitás Királya.

Vigyázz, mit karattyszol, kölyök, szakította félbe Slobodan alezredes. Nem vagyok ezredes, de alezredes, az vagyok. Veled ellentétben, aki még a hadnagyságig sem volt képes eldöcögni.

Nem, mert időben kapcsoltam, hogy az ügynek lóttek, mondta Tankosić. Te pedig, alezredesem, röpülni fogsz a munkahelyedről.

Fáj a valagam az egészért, mondta az alezredes.

Meglátjuk majd holnap, hogy fájogat, sziszegte Tankosić, majd síró-rívó hangot mímelve folytatta:

Kicsi a nyugdíjam, a fiam és a menyem nem dolgozik, a lányom minimálbéren, a vejem kényszerpihenőn van, segíts, Tankosić!

Slobodan alezredes lesütötte a szemét.
A fiúk a kocsmá előtti asztalnál koccintgatni kezdtek.
Az Ügyvéd és az építész, egymást átölelve, magasba emelt poharakkal beléptek a kocsmába, és az alezredes asztalához léptek.
Colonel, not hard feelings, mondta az Ügyvéd.
Még száz évig, generálisom, mondta az építész.
Az alezredes kedvetlenül emelte meg a poharát.
Fel sem kelt az asztaltól, úgy koccintott velük.
Egészségünkre, mormolta halkán.
Majd miután hátat fordítottak neki, még halkabban dünnyögte magában:
Basszon meg benneteket az, aki megszüntette a kötelező sorkatonai szolgálatotokat.